"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଠା ମିଠା କଥାବାର୍ତ୍ତା କର, ବାବା ଯେଉଁ ସବୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ତା'କୁ ଚିନ୍ତନ-ମନ୍ଥନ କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସାରା ଦିନ ଖୁସୀ-ଖୁସୀରେ ବିତାଇବା ପାଇଁ, କେଉଁ ଉପାୟ କରିବା ଉଚିତ୍ ?

ଉତ୍ତର:- ପ୍ରତ୍ୟହ ଅମୃତବେଳାରେ ଉଠି ଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତନ-ମନ୍ଥନ କର । ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥା ହୁଅ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ସ୍ମରଣ କର, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ସାରା ଦିନ ଖୁସୀରେ ବିତିବ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ନିଜର ପାଠପଢାର ଅଭ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ପାଠପଢାର ଅଭ୍ୟାସ କର ।

ଗୀତ:- ଆଜ ଅନ୍ଧେରେ ମେଁ ହେ ଇନ୍ସାନ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ସିକିଲଧେ (ବହୁଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଳିଥିବା) ସନ୍ତାନମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ତୁମେ ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭଗବାନ ଆମକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତମାନେ ଡାକୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଅନ୍ଧାରରେ ଅଛୁ କାହିଁକି ନା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ହେଉଛି ଅନ୍ଧକାର ମାର୍ଗ । ଭକ୍ତ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତୁମ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଏତେତେଣେ ଖୋଜି ବୁଲୁଛୁ । କେବେ ତୀର୍ଥ ସ୍ଥାନରେ, କେବେ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କରୁଛୁ, ତ ତେବେ ମନ୍ତ୍ର ଜପୁଛୁ । ଗୁରୁମାନେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଅନ୍ଧକାର ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଆଲୋକ କାହାକୁ କୁହାଯାଏ କିଛି ହେଲେ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି, କାହିଁକି ନା ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ନାହଁ । ତୁମେ କଳ୍ପବୃକ୍ଷରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରଥମେ ଆସୁଛ । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଯାଇ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ, ପୁଣି ସିଡି ଓହ୍ଲାଉଛ ଏହା ମଧ୍ୟରେ ଇସ୍ଲାମୀ, ବୌଦ୍ଧି, ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ୍ ଆଦି ଧର୍ମ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ପୁନଃ ଚାରା ଲଗାଉଛନ୍ତି । ସକାଳୁ ଉଠି ଏହିପରି ଜ୍ଞାନର କଥାରେ ରମଣ କରିବା ଦରକାର । ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ନାଟକ ଅଟେ, ଏହି ଡ୍ରାମାର ଫିଲ୍ମ ରିଲର ସମୟ ସୀମା ହେଉଛି ୫୦୦୦ ବର୍ଷ । ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁ ଏତେ, ତ୍ରେତାର ଆୟୁ ଏତେ... ବାବାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ନା । ଦୁନିଆରେ ଆଉ କେହି ଏକଥା ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସକାଳୁ ଉଠି ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ଖୁସିରେ ଜ୍ଞାନକୁ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଗଲୁଣି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ହିଁ ୫୦୦୦ବର୍ଷ ଅଟେ । ଲୋକମାନେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେଉଛନ୍ତି । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ନାଟକ ଅଟେ । ବାବା ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ତାକୁ ପୁଣି ଚିନ୍ତନ-ମନ୍ଥନ ଓ ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଦରକାର । ଛାତ୍ରମାନେ ପାଠପଢାର ଅଭ୍ୟାସ କରିଥା'ନ୍ତି ନା ।

ତୁମେ ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଡ୍ରାମାକୁ ଜାଣିଗଲଣି । ବାବା କେତେ ସହଜ ରୀତିରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଅନାଦି, ଅବିନାଶୀ, ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏଥିରେ ତୁମେ ଜିତୁଛ ପୁଣି ହାରୁଛ । ଏବେ ଚକ୍ର ପୂରା ହେଲା, ତେଣୁ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ଆଦେଶ ମିଳିଛି ମୋତେ ଯାଦ କର । ଏହି ଡ୍ରାମାର ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ନାଟକ କେବେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ହୋଇଥାଏ କି! କାହାର ମଧ୍ୟ ମନେ ରହିବ ନାହିଁ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର ଯାହା ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । କେତେ ସୁନ୍ଦର ହାର୍ ଜିତର ଖେଳ ଅଟେ । ସକାଳୁ ଉଠି ଏହିପରି ଚିନ୍ତନ ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ଆମକୁ ବାବା ରାବଣ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଉଛନ୍ତି । ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ନିଜ ସହିତ ଏହିପରି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବ । ଏହି ବେହଦର ଅବିନାଶୀ ନାଟକକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଅଭିନେତା ହୋଇ ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛୁ ।

ବାବା ନିଜର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରାଉଛନ୍ତି । କେବଳ ନିଜ ସମାନ ନୁହେଁ, ବାବା ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନିଜ କାନ୍ଧ ଉପରେ ଚଢାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କେତେ ସ୍ନେହ ରହିଛି । କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ହେ ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛି । ମୁଁ ମାଲିକ ହେଉନାହିଁ, ତୁମକୁ କରାଉଛି । ତୁମକୁ ଗୁଲଗୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲଭଳି କରି ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପଢାଉଛି । ପୁଣି ସଦଗତି ପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ତୁମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ-ସୁଖଧାମର ମାଲିକ କରାଉଛି । ମୁଁ ତ ନିର୍ବାଣଧାମରେ ବସିଯାଉଛି । ଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ପରିଶ୍ରମ କରି, ଧନ ରୋଜଗାର କରି ସବୁ କିଛି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଇ ନିଜେ ବାନପ୍ରସ୍ଥରେ ଯାଇ ଭଜନ କୀର୍ତ୍ତନ କରିଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ତୁମର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲାଣି ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ତୁମକୁ ଏହି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଆଉ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ତୁମେ ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିଚାଲ । ଏବେ ତୁମ ସମସ୍ତଙ୍କର ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଅବସ୍ଥା ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ତୁମକୁ ବାଣୀରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ଆସି ଏକଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସମ୍ମୁଖରେ ଶୁଣିବାରେ ହିଁ ଆନନ୍ଦ ମିଳିଥାଏ । ସେଣ୍ଟରରେ ତ ପିଲାମାନେ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ

ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ତ ମଧୁବନର ମହିମା ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସକାଳୁ ଉଠିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ସକାଳୁ ଉଠି କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତା'ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ତ ମିଳେ ନାହିଁ । ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି ରଚୟିତା ବାବାଙ୍କଠାରୁ । କେବେ ରଚନା ଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ନାହୁଁ । ଯଦି ସେମାନେ ଜାଣିଥା'ନ୍ତେ ତେବେ ସେହି ପରମ୍ପରା ଚାଲିଆସିଥା'ନ୍ତା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଧର୍ମର ଥିଲୁ ପୁଣି କିପରି ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ, କର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛେ । ମାୟା ବୁଦ୍ଧିକୁ ଗଡରେଜର ତାଲା ଲଗାଇଦେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଆପଣ ବୁଦ୍ଧିବାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଅଟନ୍ତି, ଏହାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଦିଅ । ଏବେ ତ ବାବା ସମ୍ମୁଖରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ, ତୁମକୁ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବୁଝାଉଛି, କେଉଁ ଜ୍ଞାନ ? ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ, ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଯାହାକୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ସତସଙ୍ଗ ଆଦିକୁ ଯିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ସ୍କୁଲରେ ପଢିବା ଆହୁରି ଭଲ । ପାଠପଢା ରୋଜଗାର କରିବାର ଉପାୟ ଅଟେ । ସତସଙ୍ଗରେ ତ କିଛି ହେଲେ ମିଳେ ନାହିଁ । ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ କର, ଭେଟି ଚଢାଅ, ଏହା କର, ଖର୍ଚ୍ଚ ହିଁ ଖର୍ଚ୍ଚ । ପଇସା ବି ଦିଅ, ମୁଣ୍ଡ ବି ନୁଆଁଅ, କପାଳ ହିଁ ଘୋରି ହୋଇଯାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି, ତାକୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଅଭ୍ୟାସ କର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଅ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏବେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଉପରେ ବୃହସ୍ପତିର ଦଶା ପଡିଛି । ବୃକ୍ଷପତି ଭଗବାନ ତୁମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି, ତୁମେ କେତେ ଖୁସୀ ହେବା ଦରକାର । ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଇ ଆମକୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କରାଉଛନ୍ତି । ଓହୋ! ଏପରି ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ୟାଦ କରିବା ସେତେ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଏହିପରି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ଦାଦା ଆମକୁ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହି ରଥର ଆଧାର ନେଉଛି । ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି ନା । ଜ୍ଞାନ ଗଙ୍ଗାମାନେ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି ନା ଗଙ୍ଗାର ପାଣି କରାଉଛି ? ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ତୁମେ ଭାରତର ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ସେବା କରୁଛ । ଦୁନିଆର ସମାଜସେବୀ ମାନେ ତ ଅଳ୍ପକାଳର ସେବା କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ସେବା ଯାହା ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ଭଗବାନୁବାଚ — ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ରହିତ ଅଟନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଗୀତାରେ ନାମ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ନାରାୟଣଙ୍କର ନାମ କାହିଁକି ଲେଖୁ ନାହାଁନ୍ତି ? ଏକଥା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ ଯେ କୃଷ୍ଣ ହିଁ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରାଜକୁମାର ଥିଲେ ପୁଣି ରାଧାଙ୍କ ସହିତ ସ୍ୱୟଂମ୍ବର ହୋଇଥିଲା । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଜାଣିଛ ଶିବବାବା ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସେ ପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଶିକ୍ଷକ, ସତଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ସଦଗତି ଦେଉଛନ୍ତି । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଶିବ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ କହୁଛନ୍ତି ମୋର ନିନ୍ଦା କରିଲାବାଲା ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ଯଦି ପାଠ ନପଢନ୍ତି ତେବେ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ସମ୍ମାନ ଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋର ସମ୍ମାନ ହରାଅ ନାହିଁ । ପାଠ ପଢିଚାଲ । ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ତ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ସେହି ଗୁରୁମାନେ ପୁଣି ନିଜ ପାଇଁ କହିଦେଉଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଡରିଯାଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି କାଳେ ଅଭିଶାପ ମିଳିଯିବ ତେଣୁ ଗୁରୁଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥିବା ମନ୍ତ୍ର ହିଁ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ଯଦି ପଚରାଯାଏ ତୁମେ ଘରଦ୍ୱାର କିପରି ତ୍ୟାଗ କଲ ? କହନ୍ତି ଏହି ସାଂସାରିକ କଥା ପଚାର ନାହିଁ । ଆରେ, କାହିଁକି କହୁ ନାହଁ ? ଆମକୁ କ'ଣ ଜଣା ତୁମେ କିଏ ? ତୀକ୍ଷ୍ଣ ବୁଦ୍ଧିସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ଏପରି କଥା ପଚାରିଥା'ନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ କାହାର-କାହାର ନିଶା ରହିଥାଏ । ସ୍ୱାମୀ ରାମ ତୀର୍ଥଙ୍କର ଅନନ୍ୟ ଶିଷ୍ୟ ସ୍ୱାମୀ ନାରାୟଣ ଥିଲେ ତାଙ୍କର ବହି ଆଦି ବାବା ପଢିଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ଏସବୁ ପଢିବାର ସଉକ ଥିଲା । ଛୋଟ ବୟସରୁ ବୈରାଗ୍ୟ ଥିଲା । ପୁଣି ଥରେ ବାଇସ୍କୋପ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସିନେମା ଦେଖିଲେ, ବାସ୍ ବୃତ୍ତି ଖରାପ ହୋଇଗଲା । ସାଧୁପଣିଆ ବଦଳିଗଲା । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସେସବୁ ଗୁରୁ ଆଦି ହେଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗର । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ତ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଗାନ ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ଗିରିଧର ଗୋପାଳ ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନୁହେଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଗିରିଧର କହିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଗାଳି ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଖାଉଛନ୍ତି । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆତ୍ମା ଯେବେ ଶେଷ ଜନ୍ମରେ ଗାଁର ପିଲା ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛି ତେବେ ଯାଇ ଗାଳି ଖାଉଛି । ଅସଲରେ ତ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ହିଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି ନା । ଗାଁରେ ବଢିଛନ୍ତି । ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଚାଲୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଫସିଗଲା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବା ପ୍ରବେଶ କଲେ, କେତେ ଗାଳି ଖାଇଲେ, ଆମେରିକା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖବର ଚାଲିଗଲା । ଡ୍ରାମା ବଡ ବିଚିତ୍ର ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ଏସବୁ ଜାଣୁଥିବାରୁ ଖୁସି ହେଉଛ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୂରୁଛି ? ଆମେ କିପରି ବ୍ରାହ୍ମଣ ଥିଲୁ ପୁଣି ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରିୟ... ହେଲୁ । ଏହା ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଅଟେ । ଏସବୁକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ, ଯାହାକୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛୁ, ଏଥିରେ କୌଣସି କଷ୍ଟ ତ ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ ଏପରି କହୁଛନ୍ତି କି ତୁମେ ଯୋଗାସାନ ଇତ୍ୟାଦି କର । ଦୁନିଆର ଗୁରୁମାନେ ଏପରି ହଠଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । କାହାର-କାହାର ମୁଣ୍ଡ ହିଁ ଖରାପ ହୋଇଯାଏ । ବାବା କେତେ ସହଜ ରୋଜଗାର କରାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର । ତୁମ ହାତରେ ସ୍ୱର୍ଗ ରହିଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଉପହାର ଆଣିଛନ୍ତି । ଏପରି କଥା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ କହୁଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଶୁଣୁଛି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ଉଠି ଏପରି ବିଚାର କରିବା ଦରକାର । ଭକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ସକାଳୁ ଗୁପ୍ତରେ ମାଳା ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି । ତାକୁ ଗଉମୁଖ କୁହାଯାଏ । ମୁଣା ଭିତରେ ହାତ ଗଳାଇ ମାଳା ଗଡାଇଥା'ନ୍ତି । ରାମ-ରାମ... ଯେପରିକି ବାଜା ବାଜିଥାଏ । ବାସ୍ତବରେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବା ହିଁ ଗୁପ୍ତ ଅଟେ । ଏହାକୁ ଅଜପାଜପ କୁହାଯାଏ ।

ମନରେ ଖୁସି ରହୁଛି, କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଏହା ବେହଦର ନାଟକ ଅଟେ ଯାହା ତୁମ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ତୁମ ମଧ୍ୟରେ ବି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ଏହା ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ଆମକୁ ତ ଏବେ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବର୍ସା ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ମିଳୁଛି । ଏହି ବାବା ତ ନିମିଷକରେ ସବୁ କିଛି ଛାଡ଼ି ଦେଲେ କାହିଁକି ନା ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଥିଲା ନା । ସବୁକିଛି ଏହି ମାତାମାନଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଲେ । ବାବା କହିଲେ ଏତେ ବଡ଼ ସ୍ଥାପନା କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ, ତେଣୁ ସବୁ ଏହି ସେବାରେ ଲଗାଇଦିଅ । ଗୋଟିଏ ପଇସା ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ଦିଅ ନାହିଁ । ଏଭଳି ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବା ଦରକାର, ବହୁତ ବଡ଼ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ମୀରା ଲୋକଲାଜ ଓ ବିକାରୀକୂଳର ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ଛାଡ଼ିଥିବାରୁ ତାଙ୍କର କେତେ ନାମ ରହିଛି । ଏହି କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ବିବାହ କରିବୁ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷପତି ହୁଅନ୍ତୁ ବା ଯେ କେହି ବି ହୁଅନ୍ତୁ, ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବୁ ଏପରି ନିଶା ଚଢିବା ଉଚିତ୍ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା ସଜାଉଛନ୍ତି । ଏଥିରେ ପଇସା ଆଦିର ଦରକାର ନାହିଁ । ଯେପରି ବିବାହ ଦିନ କନ୍ୟାକୁ ସାଧାରଣ ବେଶରେ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଚିରା କପଡ଼ା ଆଦି ପିନ୍ଧାଇଥା'ନ୍ତି (ଅର୍ଥାତ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ସାଧାରଣ ଜୀବନଯାପନ କରି ନିଜକୁ ଜ୍ଞାନ ଗୁଣରେ ସଜାଉଛ ପୁଣି ସତ୍ୟଯୁଗରେ ହୀରାଲୀଳାର ଅଳଙ୍କାରରେ ଶୃଙ୍ଗାର ହେବ) । ପୁଣି ବିବାହ ପରେ ନୂଆ ବସ୍ତ୍ର, ଅଳଙ୍କାର ଆଦି ପିନ୍ଧାଇଥା'ନ୍ତି । ଏହି ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନ ଦ୍ୱାରା ସୁସଜ୍ଜିତ କରୁଛି, ପୁଣି ତୁମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବ, ଏପରି ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ହିଁ ଆସି ପବିତ୍ର ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ୪ ଭୁଜା ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । ଶଙ୍କର ସାଥିରେ ପାର୍ବତୀ, ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସାଥିରେ ସରସ୍ୱତୀଙ୍କୁ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କୌଣସି ସ୍ତ୍ରୀ ତ ନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ତ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଗଲେ, କିପରି ବିଚିତ୍ର କଥା । ଇଏ ମାତା-ପିତା ଅଟନ୍ତି ନା । ଇଏ ତ ପ୍ରଜାପିତା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାବା ରଚନା କରୁଥିବାରୁ ଇଏ ମା' ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଗାୟନ ରହିଛି ସରସ୍ୱତୀ ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା, ଏସବୁ କଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ବାବା ସକାଳୁ ଉଠି ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ଜାଣିଛ କି ଏହା ହାର-ଜିତର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ ରଚନା କରାଯାଇଛି, ଏହାକୁ ଦେଖି ଖୁସି ଲାଗୁଛି, ଘୃଣା ଆସୁନାହିଁ । ଏକଥା ଆମେ ଜାଣୁଛୁ ଯେ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ବୁଝିଗଲୁଣି ସେଥିପାଇଁ ଘୃଣାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ମେହନତ ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି, ପବିତ୍ର ହେବାର ପ୍ରତିଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆମେ ଉଭୟେ ଏକତ୍ର ରହି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବୁ । ପୁଣି କେହି-କେହି ଫେଲ୍ ମଧ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ହାତରେ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ନାହିଁ । ଏକଥା ତ ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ସବୁ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ରର ସାର ଶୁଣାଉଛି, କୃଷ୍ଣ ନୁହେଁ । କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ପାଠପଢା ଉପରେ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏପରି କୌଣସି କର୍ମ ନ ହେଉ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସତଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦା ହେବ । ଇଜ୍ଜତ୍ ହରାଇବା ଭଳି କୌଣସି କର୍ମ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ ।

(୨) ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ତାକୁ ସ୍ମରଣ କରି ଅପାର ଖୁସୀରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କାହାକୁ ବି ଘୃଣା କରିବା ଅନୁଚିତ୍ ।

ବରଦାନ:- ନିଜକୁ ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କର ବାଳକ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ମାଲିକ ଅନୁଭବ କରୁଥିବା ନିରହଂକାରୀ ତଥା ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ପରମାତ୍ମା ପିତାଙ୍କର ବାଳକ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଲୌକିକ ଜୀବନର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହେବା । କେହି କେତେ ବି ବଡ ଦେଶର ମାଲିକ ହୋଇଥାଉ, ଅମାପ ଧନ ସମ୍ପତ୍ତିର ବା ବିଶାଳ ପରିବାରର ମାଲିକ ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ସମସ୍ତେ ବାଳକ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ବାଳକ ହେଉଛ ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ହେଉଛ ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟତରେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । "ମୁଁ ବାଳକ ହିସାବରେ ମାଲିକ ଅଟେ"— ଏହି ସ୍ମୃତି ସଦାସର୍ବଦା ନିରହଂକାରୀ ଏବଂ ନିରାକାରୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ । ତେବେ ବାଳକ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତାନ ହେବା ଅର୍ଥ ମାୟାଠାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ରସନ୍ନତା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଅଟେ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ରୁହ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମୱାର୍କ:-

(୮) ବାବାଙ୍କୁ ଅବ୍ୟକ୍ତ ରୂପରେ ସଦାସର୍ବଦା ସାଥୀର ଅନୁଭବ କର ଏବଂ ସର୍ବଦା ଉମଙ୍ଗ-ଉଲ୍ଲାସ ଏବଂ ଖୁସିରେ ନାଚ । ଯଦି କୌଣସି କଥା ଏପଟ-ସେପଟ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଡ୍ରାମାର ଖେଳ ଭାବି ବହୁତ ଭଲ, ବହୁତ ଭଲ କହି କହି ନିଜେ ଭଲ ହୁଅ ଏବଂ ଭଲ ହେବାର ତରଙ୍ଗ ଦ୍ୱାରା ନକରାତ୍ମକ ବାତାବରଣକୁ ସକାରାତ୍ମକରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅ ।